Súd:	Okresný súd Bratislava III
Spisová značka:	44C/103/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1319205269
Dátum vydania rozhodnutia:	07. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Katarína Mikulčíková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA3:2022:1319205269.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III sudkyňou JUDr. Katarínou Mikulčíkovou v spore žalobcu: E. I., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom A. XX, T., zastúpeného: JUDr. Peter Schmidl, advokát, so sídlom Záhorácka 11/A, Malacky, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

r o z h o d o l :

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.125 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu vo zvyšku z a m i e t a.

Žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Žalobca sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava III dňa 24.09.2019 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť „zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 400.000,- Eur z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nahradiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia“.
1.2. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.03.2019 sp. zn. XTo/XXX/XXXX (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) bolo zamietnuté odvolanie Okresnej prokuratúry Bratislava III, a to proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.11.2017 sp. zn. XT/XXX/XXXX (ďalej len „oslobodzujúci rozsudok“ alebo „rozsudok okresného súdu“), ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 02.08.2011 sp. zn. XPv XXX/XX pre zločin sprenevery (ďalej len „obžaloba“) z dôvodu, že nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Obžaloba bola postavená na skutkovom základe, že žalobca v presne nezistenom čase dňa 02.03.2010 objednal vo Všeobecnej úverovej banke, so sídlom Bratislava, Mlynské Nivy finančnú hotovosť vo výške 355.000 eur určenú pre dotáciu bankomatov patriacich Všeobecnej úverovej banke (špecifikované v obžalobe), pričom dňa 03.03.2010 bola v raňajších hodinách nachystaná objednaná zásielka vo Všeobecnej úverovej banke do prepravného boxu vo výške 355.000 eur a následne expedovaný prepravným vozidlom spoločnosti G J. J., a.s. do pobočky spoločnosti v Bratislave, na R. ulici XXX, kde si ju žalobca prevzal v počitárni I., pričom pri príprave zásielky pre dotáciu bankomatov vybral z boxu bankovky v sume 230.000 eur, z ktorých odstránil bezpečnostné pásky a následne ich vložil späť do boxu, avšak z boxu nevytiahol bankovky v sume 125.000 eur, objednanú hotovosť neskontroloval s objednávkou z predchádzajúceho dňa, box zapečatil a pripravil ich na dotáciu bankomatov Všeobecnej úverovej banky, pričom počas dotácie bankomatov nezisteným spôsobom odniesol finančnú hotovosť vo výške 125.000 eur na neznáme miesto, čím svojím konaním spôsobil poškodenej spoločnostiXXX.XXX J. J., a. s. škodu v celkovej výške 125.000 eur.

1.3. Vzhľadom na to že v predmetnej veci bola podaná obžaloba zo strany Okresnej prokuratúry Bratislava III, pričom súdy tejto v celom rozsahu nevyhoveli a zároveň žalobca riadne a včas podal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú prokurátor zamietol ako nedôvodnú uznesením zo dňa 13.10.2010 sp. zn. XPv/XXX/XX (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti“) je daná zodpovednosť za škodu. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400.000 eur, pričom túto ujmu odôvodnil tým, že v priebehu celého trestného konania bolo zrejmé, že žalobca sa uvedenej trestnej činnosti nedopustil a neexistovali ani neexistujú dôvodné podozrenia v tomto smere. Napriek uvedenému bol však postavený pred súd, pričom až tento spozoroval najpodstatnejšie skutočnosti svedčiace v jeho prospech. Pre uvedený procesný vývoj tejto trestnej veci bol žalobca odsudzovaní zo strany bývalých kolegov aj okolia, ktorí ho už pred právoplatným rozhodnutím súdu označovali za zlodeja a páchateľa vyššie uvedeného skutku, pričom musel viackrát hájiť svoju osobu, a teda konfrontovať sa s nežiaducimi reakciami na jeho osobu. Vzhľadom na to, žalobca bol v tejto veci obvinený, jeho zamestnávateľ sa rozhodol s ním skončiť pracovný pomer, ktorý však neakceptoval a podal žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, nakoľko bol na neho vyvíjaný nátlak, aby odišiel z práce. Všetky tieto skutočnosti sa odzrkadlili na zdravotnom a psychickom stave žalobcu, ktorý pre dlhodobú neistotu trpel nespavosťou, depresiami a úzkosťami. Uvedený stav a nemajetková ujma bola spôsobená v priamej súvislosti s trestným konaním vedeným voči žalobcovi, ktorý nebol doposiaľ nikdy súdne trestaný ani vyšetrovaný, pričom po celú dobu trvania trestného konania nemohol vykonávať prácu vo svojom odbore (žalobca sa uchádzal o zamestnanie v čase prebiehajúceho trestného konania napríklad spoločnosti J. a iných), pričom všetky jeho pokusy ostali bez úspechu, nakoľko bolo šírené v prostredí SBS, že je stíhaný za trestný čin a jeho potenciálni zamestnávatelia boli o tomto vopred informovaní. Napriek tomu, že žalobca má preukaz odbornej spôsobilosti SBS a zbrojný preukaz, sa mu nepodarilo vzhľadom na stigmatizáciu jeho osoby zohnať zamestnanie, na ktoré spĺňa všetky predpoklady a bolo teda podstatne zasiahnuté do jeho osobného života a jeho ďalšieho spoločenského uplatnenia.
1.4. Nemajetková ujma spočíva aj v tom, že v zamestnaní, ktoré vykonával sa stretával s utajovanými skutočnosťami a musí teda prejsť previerkou polície a previerkou NBÚ, pričom vzhľadom na to, žalobca bol vyšetrovaný ako obvinený už takouto previerkou neprejde a nebude môcť nikdy pracovať s finančnými hotovosťami alebo ako operačný pracovník na pulte centrálnej ochrany. Žalobca považuje za nezákonné rozhodnutie uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia zo dňa 25.08.2020 č. M.: Z.-XXX/OVK-BX-XXXX (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“), uznesenie Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 13.10.2010 sp. zn. XPv/XXX/XXXX, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia (ďalej len „uznesenie o sťažnosti“), ako aj obžalobu. Uvedené rozhodnutia sú nezákonné, pretože pokiaľ sa nepodarilo preukázať vinu žalobcu v konaní pred súdom, nebolo možné ani v rámci zákonného postupu a riadneho zhodnotenia skutočností mu zákonne vzniesť obvinenie a toto rozhodnutie následne potvrdiť dozor vykonávajúcim prokurátorom, kde už vtedy existovali značné pochybnosti, na ktoré žalobca poukazoval počas celého konania. Týmto teda existuje nezákonné rozhodnutie, vznik škody (náklady žalobcu na právne zastúpenie, nemajetková ujma) a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou (bez vznesenia obvinenia by nevznikla žalobcovi nemajetková ujma). Žalobca sa pokúšal o mimosúdne riešenie veci so žalovanou, a to prostredníctvom predbežného prerokovania nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktoré uplatnil dňa 05.06.2019, avšak žalovaná doručila dňa 14.08.2019 stanovisko, ktorým považovala nárok žalobcu za nedôvodný v celom rozsahu.

2.1. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že v predmetnej veci nie sú splnené elementárne zákonné podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je možné uplatniť jedine vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa žalobcu malo byť uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zrušené výrokom uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. XTo/XXX/XXXX zo dňa 13.03.2019. Podľa žalovanej nebolo konštatované nezákonné rozhodnutie a názor žalobcu považuje žalovaná za nesprávny. Nárok na náhradu škody podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. možno uplatniť jedine v prípade, ak bolo právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V uvedenej trestnej veci k takejto situácii nedošlo. Krajský súd po zhodnotení výsledkov dokazovania dospel k záveru, že v konaní žalobcu nevzhliadol naplnenie zákonných znakov trestného činu. Rozhodnutím súdu nebola vyslovená nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia. Z obsahu vyšetrovacieho spisu vyplýva, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, úradu justičnej a kriminálnej polície vydal uznesenie o vznesení obvinenia v súlade so zákonom a v

danom čase ho náležite odôvodnil kamerovými záznamami doplnenými o výpovede svedkov P. T., C. T., M. B., E. R., O. P. a ďalších, ktorí popísali bezpečnostné opatrenia a interné postupy pri disponovaní s finančnou hotovosťou od jej prevzatia v banke až po jej vkladanie do bankových automatov. Zákonnosť predmetného uznesenia je konštatovaná prokurátorom Okresnej prokuratúry Bratislava III v uznesení o zamietnutí sťažnosti ako nedôvodnej.
2.2. Žalovaná uviedla, že samotné uznesenie o vznesení obvinenia nie je konečným rozhodnutím o vine obvineného, a preto ho nemožno automaticky označiť za nezákonné iba z dôvodu, že neviedlo k právoplatnému odsúdeniu. Trestné stíhanie je legitímnym postupom vzhľadom na verejný záujem na ochrane spoločnosti pred páchateľmi trestnej činnosti a v prípade, že nedôjde k vybočeniu z medzí zákona bez ohľadu na výsledok trestného konania, zásahy súvisiace s trestným konaním vykonané v súlade so zákonom nie je možné považovať za neoprávnené (žalovaná poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.11.2012, sp. zn. II. ÚS XXX/XXXX-XX). Žalovaná zdôraznila, že za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé vznesenie obvinenia, ktoré neviedlo k právoplatnému odsúdeniu obžalovaného bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí tej ktorej trestnej veci (uznesenie sp. zn. I. ÚS XXX/XXXX-XX z 07.11.2012 a aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva rozsudok vo veci Lavrechov vs. Česká republika z 20.06.2013, podobne uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn.B. z 13. februára 2019, tiež uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS XX/XXXX-XX zo dňa 28.01.2020). Orgány činné v trestnom konaní sú v zmysle zásady legality a oficiality povinné bez meškania vydať uznesenie o vznesení obvinenia, v prípade, ak existuje dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala konkrétna osoba. V opačnom prípade je porušenie tejto povinnosti považované za porušenie práva na obhajobu závažným spôsobom, nakoľko je mu toto právo v plnej miere odňaté. V posudzovanej trestnej veci nešlo o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní ale o jediný možný a zákonný postup. Je nevyhnutné zdôrazniť, že až vznesením obvinenia sa podozrivému priznávajú práva obvineného a až v tomto štádiu trestného konania disponuje oprávneniami, ktoré sú súčasťou jeho práv na obhajobu (nahliadanie do vyšetrovacieho spisu, navrhovanie dôkazov, účasť na vykonávaní vyšetrovacích úkonov a pod.). Včasné vznesenie obvinenia dáva obvinenému právo v plnom rozsahu rozvinúť svoju obhajobu a riadne sa brániť. Okresný súd Bratislava III a následne Krajský súd Bratislava oslobodili žalobcu spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Súd pri rozhodovaní o vine použil zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného z dôvodu, že dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo možné bezpečne určiť, ktorý z možných variantov zodpovedá skutočnosti a preto musel súd zvoliť tú, ktorá je pre obžalovaného najpriaznivejšia. V nadväznosti na označenie nezákonného rozhodnutia žalobcom žalovaná podotkla, že uznesenie o zamietnutí sťažnosti nemôže byť samostatným „nezákonným rozhodnutím“, pretože ním bolo rozhodnuté o riadnom opravnom prostriedku - sťažnosti a uznesenie o vznesení obvinenia nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením o sťažnosti. Zároveň „nezákonným rozhodnutím“ nie je ani obžaloba - pretože nejde o rozhodnutie vo formálnom zmysle slova. OČTK rozhodujú uznesením - § 162 Trestného poriadku a obžaloba nebola odmietnutá.
2.3. Žalovaná ďalej namietala, že nebol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy a v nadväznosti na žalobnú argumentáciu ohľadom vzniku nemajetkovej ujmy uviedla, že podľa § 13 zákona č. 473/2005 Z. z. o poskytovaní služieb v oblasti súkromnej bezpečnosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona okrem osoby, na ktorú sa hľadí, ako by nebola odsúdená, nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený a) za úmyselný trestný čin alebo b) za iný trestný čin, za ktorý mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v dĺžke viac ako 12 mesiacov. V zmysle citovanej definície žalobca spĺňa podmienku bezúhonnosti. Nie je pravdou, že trestné stíhanie ukončené oslobodzujúcim rozsudkom predstavuje prekážku pre žalovaného, aby si našiel prácu v oblasti súkromnej bezpečnosti. V prípade, ak so žalobcom ukončil zamestnávateľ pracovný pomer v rozpore so zákonom, nie je možné nezákonný postup zamestnávateľa pričítať na ťarchu Slovenskej republike, pretože táto nemôže zodpovedať za protiprávne konanie iného subjektu a treba prihliadať na prezumpciu neviny. Žalovaná tak nepovažuje za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy žalobcu.
2.4. Nad rámec uvedeného žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme (napr. Rozhodnutie Európskeho súdneho dvora Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo, alebo zverejnený rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. XCo XXX/XXXX z 26.07.2017). Výška žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy (400.000 eur) je v absolútnom nepomere k žalobcom tvrdenej ujme (ktorá podľa názoru žalovanej nevznikla), no zároveň je v rozpore s ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý v poznámke pod čiarou (8a) odkazuje na zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi v znení zákona č. 79/2008 Z. z., ktorý bol zrušený zákonom č. 274/2017 Z. z o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 274/2017 Z. z.“), pričom celková

suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Minimálna mzda bola v roku 2019 vo výške 520 eur (žaloba bola na súd podaná 24.09.2019), t. j. maximálna suma odškodnenia, ktorú by s poukazom na zákon č. 274/2017 Z. z. bolo možné priznať, je 26.000 eur. Takéto maximálne odškodnenie podľa zákona č. 274/2017 Z. z. je však možné priznať, iba ak bola trestným činom spôsobená smrť (§ 12 ods. 2 zákona č. 274/2017 Z. z.), čo je nesporne najzávažnejšie a nezvratné poškodenie fyzickej osoby.
2.5. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú. V prípade, ak by súd žalobe vyhovel, žalovaná navrhla, aby súd určil lehotu na plnenie 30 dní, nakoľko žalovaná nedokáže v 3.dňovej lehote zabezpečiť plnenie z dôvodu schvaľovacieho procesu úhrady z dôvodu administratívnej a časovej náročnosti tohto procesu.
3. Žalobca v replike uviedol, že žaloba je v celom rozsahu dôvodná, nakoľko pokiaľ neexistovali podmienky trestnej zodpovednosti žalobcu pri rozhodovaní súdu o obžalobe, nie je logicky možné, aby tieto boli splnené v konaní, ktoré tomuto rozhodovaniu predchádzali. Žalobca zastáva názor, že nie je potrebné výslovné konštatovanie o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia ani rozhodnutia prokurátora o podanej sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nakoľko samotné rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby dostatočne konštatuje, že žalobcu už od počiatku trestného konania nebolo možné za obžalovaný skutok stíhať pre absenciu znakov skutkovej podstaty, teda nezákonnosť týchto rozhodnutí je zrejmá. Žalobca požadoval za potrebné uviesť, že judikatúra, na ktorú odkazuje žalovaná jasne uvádza, že pokiaľ boli za daného času splnené podmienky na vznesenie obvinenia a toto nebolo zrušené pre nezákonnosť v konaní o sťažnosti, nemožno bez ďalšieho považovať toto za nezákonné rozhodnutie. Avšak v tomto prípade je potrebné prihliadnuť na oslobodenie spod obžaloby žalobcu, teda sú tu ďalšie skutočnosti, ktoré je potrebné vyhodnotiť v kontexte nezákonnosti rozhodnutia, ktoré svedčia o jeho nezákonnosti. Žalobca zotrval na svojej žalobnej argumentácii a trval na tom, že trestné konanie, ktoré bolo proti nemu vedené ho poškodilo v jeho ďalšom kariérnom postupe a spôsobilo mu aj nemajetkovú ujmu, ku ktorej sa vyjadrí v rámci svojho výsluchu.

4. Žalovaný v duplike odkázal na svoje vyjadrenie k žalobe a uviedol, že žalobca nešpecifikoval, v čom spočíva nemajetková ujma, ktorá mu mala byť spôsobená trestným stíhaním, pričom žalovaný považuje vyjadrenie žalobcu o tom, že sa k ujme vyjadrí pri svojom výsluchu za porušenie povinnosti strany uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

5.1. Žalobca v ďalších podaniach a ústnych prednesoch na pojednávaní uviedol, že škodu vidí aj v tom, že u žalobcu trvalo trestné stíhanie a trestné konanie 9 rokov, pričom to zanechalo negatívny následok na psychike žalobcu ako introverta. Tiež vníma to, že rodičia sa nikdy nedozvedeli, že bol oslobodený z pod obžaloby, mali vedomosť len o prebiehajúcom trestnom konaní. Žalobca sa minimálne podobu jedného roka nemohol zamestnať, a to aj keď splnil podmienky pre prácu v SBS a aj keď platí prezumpcia neviny. Žalobca netvrdí, že fyzicky chradol len z dôvodu trestného konania, no starostlivosť o rodičov musel zabezpečovať samostatne bez pomoci známych či kamarátov, o ktorých prišiel teda okrem exmanželky, ktorá mu čiastočne pomáhala a má za to, že aj tento sociálny aspekt tu zohráva úlohu. Žalovaná by mala znášať zodpovednosť za konanie trvajúce 9 rokov. Žalobca namietol aj nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zákona č. 514/2013 Z. z. Žalobca ďalej v ústnom prednese na pojednávaní tvrdil, že žaloba znela na náhradu škody, teda bola uplatnená aj škoda spočívajúca v trovách právneho zastúpenia a súd má prihliadať na žalobu ako celok a nie len na petit.
5.2. Žalobca v záverečnej reči opätovne uviedol, že považuje za splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spočívajúcu v nákladoch na právne zastúpenie žalobcu v trestnom konaní a nemajetkovej ujme žalobcu. Čo sa týka výšky škody v podobe nákladov na obhajobu v trestnom konaní, táto bola podľa žalobcu uplatnená včas v žalobe a vyčíslenie bolo súdu doložené počas konania. Samotná náhrada trov bola premietnutá do výroku žaloby a trovy považuje za preukázané na základe pripojeného trestného spisu, pričom ak bolo vyčíslenie trov vykonané chybne, súd môže využiť svoje moderačné právo a tieto primerane znížiť. Žalobca poukázal na § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. a uviedol, že žalovaný žalobcu nevyzval na doplnenie nedostatkov žiadosti v podobe uplatnenia si náhrady škody a uvedenia jej výšky, čo bolo jeho povinnosťou. Nemajetková ujma bola riadne preukázaná výsluchom žalobcu, ktorý podrobne uviedol, že trpel nespavosťou, stavom úzkosti, nedostatkom finančných prostriedkov kvôli strate zamestnania v nadväznosti na jeho trestné stíhanie a z dôvodu dĺžky trestného konania. Otec a matka zomreli s vedomím, že ich syn sklamal. Počas tohto obdobia sa mu otočili chrbtom aj kolegovia v práci a priatelia, ktorí na neho vzhliadali ako na kriminálnika a zlodeja. Žalobca mal vzhľadom na trestné stíhanie vyše roka problém nájsť si zamestnanie v oblasti SBS služieb. Žalobca má za to, že už na základe samotného faktu, že voči slušnému a bezúhonnému človeku vedené trestné

konanie 9 rokov je natoľko zasiahnuté do jeho osobnej integrity, že ďalšie preukazovanie majetkovej ujmy nie je potrebné.

6.1. Žalovaná v ďalších podaniach a ústnych prednesoch na pojednávaní namietala, že žalobcom v konaní nebola uplatnená škoda, len nemajetková ujma, a preto nie sú relevantné tvrdenia o výpadku príjmu a majetkovej škode. K dĺžke konania žalovaná uviedla, že prípravné konanie trvalo približne jeden rok a je pravdou, že súdne konanie trvalo dlhšie ako zvyčajne, avšak 17 pojednávaní vo veci bolo odročených z dôvodu neprítomnosti žalobcu alebo jeho obhajcu. Jedná sa o tieto pojednávania: 03.11.2011, 24.05.2012, 22.07.2012, 14.01.2013, 04.04.2013, 13.08.2013, 14.11.2013, 03.12.2013, 10.04.2014, 04.09.2014, 11.09.2014, 26.12.2015, 19.06.2015, 22.10.2015, 22.09.2016, 15.08.2017, 05.10.2017, čo je značná časť všetkých vytýčených pojednávaní vo veci. Ďalej žalovaná rozporovala príčinnú súvislosť, keďže uvádzaný zlý zdravotný stav rodičov ani starostlivosť o rodičov nie je možné priamo spojiť s trestným stíhaním, to isté platí aj o zdravotnom stave u žalobcu, kde absentuje príčinná súvislosť. K nemožnosti zamestnať sa žalovaná uviedla, že neboli splnené podmienky pre ukončenie zamestnania žalobcu u jeho zamestnávateľa v čase po vznesení obvinenia, ako aj na to, že by si prácu v SBS nenašiel. V roku 2017 bol vynesený oslobodzujúci rozsudok, ktorý musel znamenať zvrat vo vnímaní žalobcu a jeho okolia. Namietaný nesprávny úradný postup pri vznesení obvinenia nespĺňa predpoklad § 9, pričom žalovaná zdôraznila, že uplynula lehota na uplatnenie náhrady škody z takéhoto titulu (od vznesení obvinenia) a tiež uviedla, že výška nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná a až do pojednávania neboli predložené žalobcom žiadne dôkazy, pričom dôkazné bremeno žalobcu považuje za neunesené.
6.2. Žalovaná vo vzťahu k uplatnenej škode zdôraznila, že poškodený môže pri uplatnení nároku na súde požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Zo žalobcom predložených dôkazov vyplýva, že žalobca si v rámci predbežného prerokovania nároku Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky (ďalej len „Generálna prokuratúra“) listom zo dňa 05.06.2019 uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 400.000 eur. Žalobca o prerokovanie jeho prípadného nároku na náhradu škody Generálnu prokuratúru nepožiadal. Žalobca podal dňa 24.09.2019 Okresnému súdu Bratislava III žalobu, ktorou si uplatnil nárok zaplatenie sumy vo výške 400.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobca zaplatenie škody nežiadal. Žalobca si ako v texte žaloby, tak aj v žalobnom návrhu uplatnil len náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná na túto skutočnosť opakovane poukazuje a uvádza, že žalobcovi nie je možné priznať nárok na náhradu škody spočívajúcej v trovách právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní, pretože žalobcov nárok na náhradu škody nebol predbežne prerokovaný a žalobca v žalobe zaplatenie škody žalovaným nežiadal. Na priznanie nároku na náhradu škody nie sú splnené podmienky podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Nakoľko žalobca uplatnil nárok na náhradu trov právneho zastúpenia dňa 19.09.2022, žalovaná na okraj konštatuje, že uplynula i lehota 3 rokov od oznámenia právoplatného oslobodzujúceho rozsudku žalobcovi podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná namieta aj výšku uplatnených trov, keďže uplatnená odmena za právne zastupovanie žalobcu činí 20 úkonov právnej služby, pričom medzi vymenovanými úkonmi žalobca uviedol i súdne pojednávania, na ktoré sa jeho obhajca nedostavil, boli odročené na základe žiadosti jeho obhajcu, alebo boli zrušené z dôvodu práceneschopnosti advokáta (pojednávania dňa 24.06.2014, 11.09.2014, 26.02.2015. 12.01.2017, 13.02.2019, kde sa nedostavil žalobca alebo advokát, pojednávania dňa 23.04.2013, 30.09.2014 - pojednávania s týmito dátumami neboli vytýčené, pojednávania dňa 24.01.2013 a 11.02.2014 boli odročené bez prejednania veci z dôvodu neprítomnosti senátu). Vyúčtovanie trov právneho zastúpenia neobsahuje sumy za jednotlivé úkony právnej služby, preto nie je možné preskúmať správnosť zvyšných uplatnených trov právneho zastúpenia. Žalobca nepredložil dôkaz o skutočnom uhradení trov právneho zastúpenia advokátovi, teda nepreukázal, či ku tvrdenej škode skutočne došlo. Žalovaná považuje uplatnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia žalobcu v trestnom konaní za nedôvodný a navrhla, aby ho súd nepriznal v celom rozsahu. Vyššie uplatnená argumentácia sa vzťahuje nielen na nárok žalobcu na náhradu trov právneho zastúpenia, ale na všetky ním uplatnené sumy, ktoré predstavujú škodu súvisiacu s trestným stíhaním žalobcu (výpadok príjmu, pôžičky žalobcu, splácanie dlhov exmanželke...), nakoľko na priznanie nároku na náhradu škody nie sú splnené podmienky zákona č. 514/2003 Z. z.
6.3. Žalovaná v záverečnej reči uviedla, že nárok žalobcu týkajúci sa straty práce možno charakterizovať ako majetkovú škodu - výpadok príjmu žalobcu, pričom majetkovú škodu si žalobca neuplatnil, naviac pracovný pomer žalobcu skončil podľa jeho tvrdenia dohodou a posledný mesiac, za ktorý bolo poistné zamestnávateľom uhradené bol marec 2010 a obvinenie bolo voči žalobcovi vznesené 25.08.2010 (toto malo byť nezákonným rozhodnutím), a tak nemohol tento pracovný pomer skončiť v súvislosti s trestným

stíhaním, ktoré začína až vznesením obvinenia. Podľa žalovanej ani nároky súvisiace s ťažkou životnou situáciou, ktorá mu vznikla v súvislosti so starostlivosťou o ťažko chorých rodičov a s tým spojený nárok na nemajetkovú ujmu, nesúvisí s trestným stíhaním žalobcu, nie je daná príčinná súvislosť medzi tvrdenou ujmou a nezákonným rozhodnutím. Aj keď túto situáciu žalobca bezpochyby pociťoval ako ťaživú, nie je ju možné pre nedostatok príčinnej súvislosti v tomto konaní zohľadniť. Žalobca vo výpovedi uviedol, že pracuje v SBS už vyše 10 rokov, pričom z jeho výpovede vyplýva, že ide o rovnaký typ práce, aký vykonával aj pred trestným stíhaním a tak sa žalobcove tvrdenia, že musel ťažko fyzicky pracovať v spojitosti s trestným stíhaním javia ako protichodné. Bez ohľadu na uvedené, zdravotný stav žalobcu, ktorý nastal v roku 2019 (operácia chrbtice) nemožno pripisovať trestnému stíhaniu, navyše žalobca opisuje príčiny tohto stavu ako starostlivosť o rodičov, vybavovanie lekárskej starostlivosti o rodičov a ďalších žiadostí. Žalovaná ďalej uviedla, že náhrada právneho zastúpenia, pôžičky žalobcu, splácanie dlhov exmanželke neboli uplatnené ani predbežne prerokované. K tvrdeniu žalobcu o potrebe vyzvať na doplnenie žiadosti žalovaná uviedla, že skutočnosť, či si žalobca uplatní nemajetkovú ujmu alebo náhradu škody je na ňom a nejde o vadu návrhu, na ktorej odstránenie je povinnosť vyzývať. Takisto pokiaľ žalobca poukázal na 9 rokov trvajúce trestné stíhanie, čo považuje za zásah do integrity, je treba zohľadniť, že dĺžka konania nebola spôsobená len zo strany prokuratúry alebo súdu, ale aj žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí žiadali o odročenie pojednávania. Na priznanie nárokov na náhradu škody nemajetkovej ujmy v rozsahu uplatnenej žalobcom neboli splnené podmienky a žalovaná záverom poukázala na to, že súdy a prokuratúra majú povinnosť stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedia, polícia trestný čin vyšetrovala, policajt je povinný vzniesť obvinenie, prokurátor je povinný podať obžalobu, keď sú splnené zákonné podmienky a o skutočnom treste je oprávnený rozhodnúť len súd, prokurátor nemá možnosť stiahnuť trestné oznámenie v prípade pochybností.

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s vyjadreniami strán sporu a predloženými listinnými dôkazmi, a to uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 13.03.2019 sp. zn. XTo/XXX/XXXX, rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.11.2017 sp. zn. XT/XXX/XXXX, uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, odboru justičnej polície zo dňa 25.08.2010 sp. zn. M.:Z s doručenkami, uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 13.10.2010 sp. zn. XPv XXX/XX, odpoveďou Generálnej prokuratúry na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 07.08.2019, oznámením o zastavení vyvlastňovacieho konania vyznačením v spise zo dňa 04.08.2017, výberom judikatúry, potvrdením Sociálnej poisťovne - informácia o zmenách stavu invalidného účtu poistenca za rok 2010 a 2011, pracovnou zmluvou uzavretou dňa 11.07.2011 medzi žalobcom a spoločnosťou Z. služba s.r.o., prepúšťacou správou žalobcu zo dňa XX.XX.XXXX, lekárskym posudkom o zdravotnej spôsobilosti žalobcu zo dňa 30.07.2019, prepúšťacou správou I.zo dňa 22.12.2013, listinou o ustanovení za opatrovníka zo dňa 28.10.2014, úmrtným listom D. I., predbežnou prepúšťacou správou M. I. zo dňa 25.02.2019, úmrtným listom M. I., vyúčtovaním odmeny advokáta za právne zastúpenie žalobcu zo dňa 17.05.2022, ostatným obsahom spisu, spisom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. XT/XXX/XXXX a vykonal aj navrhnutý výsluch žalobcu.
7.1. Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave III, odboru justičnej polície zo dňa 25.08.2010 sp. zn. M.:Z bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie zo zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 3 Trestného zákona.
7.2. Uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III zo dňa 13.10.2010 sp. zn. XPv XXX/XX bola sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zo dňa 25.08.2010 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietnutá ako nedôvodná.
7.3. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.11.2017 sp. zn. XT/XXX/XXXX v spojení s uznesením Krajského súdu Bratislava zo dňa 13.03.2019 sp. zn. XTo/XXX/XXXX, bol žalobca oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava III sp. zn. XPv XXX/XX z 02.08.2011 pre podozrenie zo spáchania zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.03.2019.
7.4. Žalobca listom zo dňa 05.06.2019 požiadal Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie jeho právneho nároku na náhradu škody vo výške 400.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia.
7.5. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky listom zo dňa 07.08.2019 žalobcovi oznámila, že neboli splnené zákonné podmienky pre uspokojenie nároku na náhradu škody vo výške 400.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia uplatneného podľa zákona č. 514/2003 Z. z.
7.6. Žalobca vo svoje výpovedi uviedol, že od obvinenia súd trval 9 rokov a zúčastnil sa všetkých pojednávaní a kvôli nemu nebolo odročené. Nemohol žiť plnohodnotný život celých 9 rokov, žiť život podľa predstáv a slobody, žil na hrane chudoby, v sústavnom strete, niekedy nespával celé noci. Bol

dlhodobo v strese, čo bude s ním ďalej, so životom, mal nespavosť, zvracanie, čo mu ostalo ešte dlhodobo po oslobodzujúcom rozsudku. Všetky tieto dlhoročné tlaky musel riešiť sám so sebou, bál sa ísť k psychiatrovi, že mu odoberú zbrojný preukaz, nakoľko sa to všetko dostalo do zdravotnej karty kvôli psychickej labilite, stratil by schopnosť sa dostať do lepšej práce. Prácou v SBS sa živil takmer celý svoj život, mal ešte ďaleko do dôchodku, inde by sa už asi neuplatnil. Dlhé súdne konanie mu nepridalo na psychickom stave, bál sa, čo bude s jeho rodičmi, keď súd dopadne v jeho neprospech, lebo mali iba jeho, nemal by sa o nich kto postarať. Táto situácia nepridávala ku zdraviu ani jeho rodičom, nakoľko ho vychovali ako slušného človeka a zrazu bol vyšetrovaný ako zlodej 9 rokov a rok bol viac menej bez práce. V čase tohto tlaku a súdnych konaní sa staral aj o svojich rodičov, ťažko invalidných, ktorí vyžadovali opateru. Vybavoval im lekársku starostlivosť, iné úkony, žiadal súd o ustanovenie mňa ako opatrovníka, takisto chodil som po miestnych úradoch za nich riešiť veci, zabezpečoval stravu. Po roku 2018 sa mu podarilo zabezpečiť opatrovanie matky v ústave opatrovateľských služieb. Otec bol takisto v tomto období v zlom zdravotnom stave, bol opakovane v nemocnici, musel sa oňho celý čas starať. Až v roku 2019 sa ho podarilo umiestniť v sociálnom zariadení, zomrel v roku 2020. Mama sa viac menej nikdy už nedozvedela, že bol zbavený obvinenia, zomierala s tým, že vychovala kriminálnika, zlodeja. Otec sa takisto držal toho, aj keď mu vysvetľoval, že bol oslobodený, nerozumel tomu, že jeho syn je nevinný a stále sa pýtal, prečo takto dopadol. Rodičia vnímali túto situáciu veľmi zle psychicky. Bezprostredne po obvinení si rok nemohol nájsť prácu vo svojom odvetví, hľadal si prácu na portáloch, rozposielal žiadosti o pracovný pomer, motivačné listy a čo bolo treba, osobne navštevoval tieto SBSsky, aby ho videli, že nie je bezdomovec. Keď mu aj prácu prisľúbili, väčšinou ho odmietli, nakoľko bol podozrivý a odmietli ho, aj keď spĺňal všetky potrebné doklady, zbrojný preukaz, preukaz SBS, roky praxe. V jednej SBS priamo pri prvom pohovore roztrhali žiadosť o prijatie, že sa nemajú s ním o čom baviť. Začal si hľadať práce ako upratovač v nočných hodinách, aby sa staral o rodičov cez deň, aj tam ho odmietali, lebo si mysleli, že hľadá robotu len na krátku chvíľu, a to im nevyhovovalo, nechápali, prečo chce robiť upratovača a nie SBS, nechceli ho zamestnať. Neskôr mal brigády, ako vykladanie kamiónu, triedenie v DHL, upratovacie pomocné práce, na stavbách a pod. Táto ťažká práca a starostlivosť o rodičov a iné úkony sa podpísali aj na jeho zdravotnom stave, nemal peniaze na to, aby zaplatil opatrovateľku, ktorá by mu s tým pomohla, mal s tým veľké problémy. Nemal ani peniaze na dom sociálnych služieb, dôchodok rodičov na to nestačil. Najmä ťažká fyzická práca na brigádach sa prejavila na jeho zdravotnom stave, čo vyústilo do operácie v roku 2019, čo znižovalo jeho spoločenské uplatnenie, hlavne v pracovnej a súkromnej sfére. Keď sa staral o rodičov, pomohla mu len exmanželka, ktorá na moju prosbu varila, prala, keď mala čas pre rodičov a za jej vlastné prostriedky ho nechala u seba bývať, pomáhala mu aj finančne. Dodnes jej spláca náhradu na bývanie, má od nej požičané peniaze na právne zastupovanie a pôžičku, ktorú som mal v banke. Po vyše roku po obvinení si našiel prácu za minimálnu mzdu, dnes pracujem v SBS za minimálnu mzdu. Právne zastupovanie ho tiež stálo veľa peňazí, stále ich spláca. Nakoľko starší brat mu zomrel v roku 2014 a už predtým veľa rokov sa s rodinou nekontaktoval, nemal čas na zábavy, dovolenky. Kamarátov, ktorých mal, tí sa k nemu otočili chrbtom, ani ho neodzdravia na ulici, či to boli ľudia z bývalých prác, bol som pre nich zlodej. Pred začatím súdu mal 43 rokov, po skončení súdu 51 rokov, ďalší rok bol na PN s chrbticou a následne operáciu, čas sa mu nevráti. Teraz má 55 a cíti sa už staro, ako zadlžený invalid a nie z jeho viny. Trápi ho, že rodičia nevedeli, že vychovali čestného a slušného syna. Ďalej uviedol, že je sám, nikoho nemá, jedine sa kontaktuje s exmanželkou. Vo väzbe v súvislosti s trestným stíhaním nebol. Žalobca sa nevedel vyjadriť ku konkrétnym dátumom súdnych pojednávaní a či sa ich zúčastnil, ale uviedol, že na všetkých sedeniach bol prítomný, z jeho viny nebolo zrušené ani jedno pojednávanie, dokonca sa dostavil aj keď bolo zrušené. Operácia chrbtice súvisí viac menej s trestným stíhaním, lebo keby nebol trestne stíhaný, tak by mal peniaze na rodičov, nemusel by všetko riešiť sám, mohol by ich odniesť do opatrovateľskej služby. Jeho pracovný pomer v čase trestného stíhania skončil údajne dohodou, bol pod psychickým tlakom, nakoľko bol celý deň v robote, večer mu dali podpísať nejaké papiere, vypočúvali ho, podpísal to, nevedel aké tie následky budú. Následne požiadal o zrušenie tejto dohody o rozviazaní pracovného pomeru. Potom zohnal prvú prácu v SBS T., ale on sa tam išiel pýtať na upratovanie, až tam mu povedali, že oni majú aj strážnu službu. Hneď potom strážil zimný štadión, došla mu ponuka SBS, kde robí aj teraz už 10 rokov, spoločnosť Ochranná služba. Dostáva mzdu nejakých 4,60 eura na hodinu, čo je minimálna mzda, ale dá sa tam prirobiť, ak si zoberie navyše služby.

8.1. Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

8.2. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci okrem iného aj nezákonným rozhodnutím.
8.3. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.
8.4. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.
8.5. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
8.6. Podľa ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.
8.7. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. 8.8. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.
8.9. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.
8.10. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
8.11. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
8.12. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.
8.13. Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.
8.14. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.
8.15. Podľa ustanovenia § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

8.16. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie.
8.17. Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia.

9.1. Súd úvodom zdôrazňuje, že sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy a posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Povinnosť strany sporu má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 Základných princípov CSP). Rozsudok v sporovom konaní zodpovedá tomu, čo strany zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2 CSP) a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila.
9.2. Stranu sporu teda zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi). Schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom (onus probandi) je predpokladom pre úspech v spore. Nesplnenie povinnosti tvrdiť, resp. nesplnenie povinnosti „relevantne“ tvrdiť (uviesť tvrdenia z hľadiska ich kvality pravdivé, úplné, podstatné a rozhodujúce) a svoje tvrdenia aj preukázať má pre stranu sporu procesnoprávnu sankciu, ktorá sa prejaví v meritórnom rozhodnutí veci. Samotné tvrdenie určitých skutočností na preukázanie uplatneného nároku nepostačuje.

10.1. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že uznesením zo dňa 25.08.2010 M.: Z.-XXX/OVK-BX-XXXX bolo voči žalobcovi vznesené obvinenie pre zločin sprenevery, voči ktorému podal žalobca sťažnosť, ktorá bola ako nedôvodná zamietnutá uznesením zo dňa 13.10.2010 č. k. XPv XXX/XX-XX. Taktiež nebolo medzi stranami sporné, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 16.11.2017 sp. zn. XT/XXX/XXXX bol žalobca spod obžaloby oslobodený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca. Voči oslobodzujúcemu rozsudku bolo podané odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava III, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Bratislava zo dňa 13.03.2019 sp. zn. XTo/XXX/XXXX zamietnuté.
10.2. Taktiež nebolo sporné, že žalobca podal žalovanej dňa 05.06.2019 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 400.000 eura a žalovaná mu listom zo dňa 07.08.2019 doručeným žalobcovi dňa 14.08.2019 oznámila, že nárok neuznáva.
10.3. Sporným v konaní bolo splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na náhradu škody nezákonným rozhodnutím, a to existencia nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z., vznik a výška nemajetkovej ujmy u žalobcu a existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom ujmy. Sporné bolo aj predbežné prerokovanie nároku žalobcu na náhradu škody a dodržanie lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody.

11. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. je súčasné splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia resp. nesprávneho úradného postupu, existencia škody, t. j. majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a ujmou. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je objektívnou zodpovednosťou, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, tzv. zodpovednosť za výsledok. tejto zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne. V rámci posudzovania dôvodnosti žaloby súd pristúpil k skúmaniu splnenia všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu a škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

12.1. V rozhodovanom spore sa súd ako prvou zaoberal námietkou žalovanej, že uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže nebolo formálne zrušené. Súd vyhodnotil toto tvrdenie ako nedôvodné a podmienku existencie nezákonného rozhodnutia vyhodnotil ako splnenú.

12.2. V danom prípade žalobca si uplatňoval náhradu ujmy titulom uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o zamietnutí sťažnosti žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. V tomto prípade Okresný súd Bratislava III v spojení s Krajským súdom v Bratislave žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Kým žalobca má za to, že zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia možno vyvodiť z výsledku trestného konania, ktorým je oslobodzujúci rozsudok, podľa žalovanej k formálnemu zrušeniu rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia nedošlo, pričom v čase jeho vydania bolo odôvodnené a zákonné, a preto nejde v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o nezákonné rozhodnutie. Sporové strany v danej súvislosti prezentovali teda dve odlišné stanoviská, z ktorých jedno vychádza z doslovného jazykového znenia § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. (jeho gramatickom výklade) a druhé poukazovalo na prakticky dlhodobo stabilnú judikatúru súdov vychádzajúcu z uplatnenia výkladu systematického, t.j. objasňujúceho obsah právnej normy vo vzájomných súvislostiach s inými právnymi normami a teleologického, ktorý vychádza zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade zákona č. 514/2003 Z. z. ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy vo väzbe na princípy materiálneho právneho štátu zakotvené v článku 1 ods. 1 Ústavy.
12.3. K uvedenej spornej právnej otázke súd uvádza, že nevidí žiadny právne významný dôvod pre odklon od doterajšej konštantnej judikatúry všeobecných súdov, v súvislosti s existenciou ktorej súd odkazuje na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) zo dňa 18.08.2010 sp. zn.XX/XXXX uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/2014, ďalej uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. XCdo XXX/XXXX a ďalšie rozhodnutia, na ktoré ako na nadväzujúce poukázal Najvyšší súd v uznesení sp. zn. XCdo XXX/XXXX (rozhodnutie z 30. marca 2011 sp. zn. X, z 30. januára 2011 sp. zn. 4 B. 54/2011, z 12. decembra 2012 sp. zn. X B. XXX/XXXX, z 19. júna 2013 sp. zn. X B. XX/XXXX, z 19. februára 2014 sp. zn. X M B. XX/XXXX a z 9. novembra 2017 sp. zn. 3 B. XXX/XXXX, 2 Cdo XXX/XXXX zo dňa 31.10.2019, XCdo/XXX/XXXX z 30.09.2020). Podľa názoru súdu uvádzané rozhodnutia demonštrujú existenciu dlhodobo ustálenej súdnej praxe, pričom odklon od záverov prezentovaných v rozhodnutiach Najvyššieho súdu zo strany súdu nižšej inštancie by mohol predstavovať zásah do základných práv a slobôd niektorej zo strán sporu a narušenie princípu právnej istoty.
12.4. Z uvádzaných rozhodnutí, aj vo svetle existujúcej prevažujúcej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS XXX/XX, sp. zn. I. ÚS XXX/XXXX, sp. zn. I. ÚS XXX/XXXX, sp. zn. I. ÚS XXX/XXXX, sp. zn. II. ÚS XXX/XXXX) za použitia systematického a teleologického výkladu ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. ústavne konformným spôsobom vyplýva, že ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za také konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Štát je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Hoci je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za ich postup, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Preto, ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby a nadväzujúce trestné konanie skončilo oslobodzujúcim rozsudkom so záverom, že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému vznesené obvinenie, je nutné označiť za nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca.
12.5. Zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania, či sa podozrenie, pre ktoré bolo vznesené obvinenie, v trestnom konaní potvrdilo. Za takejto situácie nemožno podľa názoru súdu lipnúť na formálnom zrušení nezákonného rozhodnutia vyžadovaného § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a splnenie tejto podmienky je potrebné vykladať extenzívne. Súd tak uzatvára, že za ústavne konformný treba považovať výklad, ku ktorému možno dospieť už uvedeným systematickým a teleologickým výkladom, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o vznesení obvinenia, ak následne došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k vyneseniu oslobodzujúceho rozsudku, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má takéto rozhodnutie rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pretože jeho právoplatnosťou sa trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia.

12.6. Preto nezákonné rozhodnutie pre účely vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. predstavuje aj uznesenie o vznesení obvinenia, pretože trestné stíhanie žalobcu skončilo oslobodením spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že skutok mu kladený za vinu žalobca aj spáchal. Takýto záver súdu rešpektuje základné práva žalobcu, ktorý bol súdom právoplatne oslobodený spod obžaloby pre skutok, pre ktorý bolo voči nemu uznesením vznesené obvinenie.
12.7. Výklad prezentovaný žalovanou by v konkrétnej situácii viedol k absurdnej situácii, ktorá by bola v rozpore so všeobecnou spravodlivosťou, že hoci rozhodnutím príslušného orgánu štátu začalo trestné stíhanie voči žalobcovi, ktoré hoci neskončilo jeho právoplatným odsúdením, ale naopak oslobodením spod obžaloby pre nepreukázanie viny žalobcovi, ktorú od počiatku namietal, by mal žalobca napriek takémuto skončeniu trestného konania znášať ujmu, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s trestným konaním, hoci mu príslušné orgány štátu v rámci vedeného trestného konania nič z toho, z čoho bol podozrivý, nepreukázali. Práve a len takým výkladom, aký je zrejmý z doterajšej judikatúry súdov, môže dôjsť k naplneniu princípu právneho štátu z materiálneho hľadiska, aby štát niesol objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré svojim konaním nepochybne priamo zasiahli do základných práv a slobôd jednotlivca, ak v konečnom dôsledku v rámci svojho zákonom upraveného postupu sa ich prvotné podozrenie ukáže ako nedôvodné (mylné).
12.8. K argumentácii žalovanej týkajúcej sa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. X B./XXX/XXXX a uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS XX/XXXX (ktorým bola ústavná sťažnosť voči vyššie označenému uzneseniu odmietnutá) súd uvádza, že k zrušeniu rozhodnutí dovolacím súdom došlo predovšetkým z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci týkajúceho sa skončenia trestného konania proti sťažovateľovi bez vydania odsudzujúceho rozsudku, ktoré považovali súdy nižšej inštancie aj z hľadiska vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 58/1969 Zb. za rovnocenné so zrušením uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, pričom vo vzťahu k sťažovateľovi je nutné dodať, že bol uplatňovaný aj nesprávny úradný postup. Nesprávne právne posúdenie veci tak bolo skonštatované vo vzťahu k inštitútu náhrady škody v režime zákona č. 58/1969 Zb. a nemajetkovej ujmy podľa Občianskeho zákonníka (keďže zákon č. 58/1969 Zb. priznanie nemajetkovej ujmy nepoznal) a podľa názoru súdu tak daný nález prioritne riešil iné otázky, než tie, ktoré sú rozhodné pre posúdenie prejednávanej veci. Súd preto žalobu posudzoval podľa doterajšej stabilnej judikatúry týkajúcej sa uznesenia o vznesení obvinenia ako nezákonného rozhodnutia a uvedené rozhodnutia nevyhodnotil ako zmenu doterajšej judikatúry.
12.9. Je teda jednoznačne možné konštatovať, že trestné stíhanie voči žalobcovi bolo nezákonné a rozhodnutie o vznesení obvinenia (a voči ktorému podal žalobca sťažnosť) je taktiež možné považovať za nezákonné rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a v tomto prípade nárok na náhradu ujmy spôsobenú začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Ide o zodpovednosť štátu za výsledok trestného konania, kde v prípade oslobodenia obžalovaného (žalobcu) je možné považovať všetky predchádzajúce rozhodnutia v rámci trestného konania za fakticky nezákonné bez toho, aby formálne resp. explicitne tieto rozhodnutia boli zrušené príslušným orgánom, pretože vyslovením oslobodenia obžalovaného sa konštatuje nezákonnosť trestného stíhania a je nutné prihliadať na výsledok trestného stíhania.
12.10. Súd samozrejme nespochybňuje, že je právom a povinnosťou štátu zabezpečovať ochranu spoločnosti vyšetrovaním podozrení zo spáchania trestnej činnosti ako argumentovala žalovaná, avšak pokiaľ orgány činné v trestnom konaní dospejú k rozhodnutiu, ktoré sa neskôr ukáže ako nezákonné, ide vo vzťahu k takto stíhanej osobe o postup porušujúci jej základné ľudské práva. Ak má byť jednotlivec povinný podrobiť sa úkonom trestného konania, musí v právnom štáte existovať garancia, že v prípade preukázania, že trestnú činnosť nepáchal, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu podrobený. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej týkajúcou sa hodnotenia činnosti prokurátora v danej veci, ani oprávnenosť či primeranosť jeho postupu, keď vzhľadom na charakter tohto druhu zodpovednosti ako objektívnej je podstatný výsledok, t. j. oslobodenie spod obžaloby a jeho účinky vo vzťahu k posudzovaniu nezákonného rozhodnutia, a to aj s ohľadom na vyššie uvedenú ustálenú judikatúru. V takejto situácii nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Preto námietky žalovaného, že nebola splnená podmienka existencie nezákonného rozhodnutia súd vyhodnotil za neopodstatnené.
12.11. Nad rámec uvedeného súd dodáva, že pokiaľ by aj vyhodnocoval dôvod oslobodenia spod obžaloby ako to požadovala žalovaná (t.j. či dôvodom oslobodenia spod obžaloby bolo samotné nezákonné rozhodnutie alebo k oslobodeniu došlo z iných dôvodov) nedospel by k inému konštatovaniu, ako k záveru o splnení podmienky nezákonnosti rozhodnutia o vznesení obvinenia. V prejednávanom spore je potrebné poukázať na závery súdov, ku ktorým dospeli v rámci trestného konania v danej veci, pričom súdy zhodne konštatovali, že žalobca vypovedal rovnako a nemenne, keď spáchanie skutku

popieral s vysvetlením, akým spôsobom objednával sumy pre doplnenie bankomatov, ktoré mal na starosti, prečo prišiel neskôr do práce, akým spôsobom preberal predmetnú zásielku, pohyb žalobcu a časové súvislosti boli potvrdené svedkami a vyplývajú aj z kamerových záznamov, s tým, že spoločnosť J. nepostupovala pri zabezpečení množstva prevážaných peňazí z bánk bezpečným spôsobom, nevytvorila pri manipulovaní s peniazmi jej pracovníkmi dostatočne bezpečné a kontrolované prostredie a nezasiahla, keď bolo preukázané, že zamestnanci nepostupujú v zmysle interných predpisov. Nebolo tak preukázané, že skutok, ktorý sa mu od počiatku kládol za vinu, spáchal práve žalobca, že žalobca je práve tou osobou, ktorá si prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená, pričom z rozhodnutia Krajského súdu zároveň vyplýva, že za súčasnej existencie niekoľkých racionálne možných a logicky prípustných alternatív nemožno za páchateľa označiť práve obžalovaného, a to na základe domnienok, indícií a presvedčenia prokurátora, že páchateľom je žalobca. Rozsudky poukázali na značné pochybnosti o vine žalobcu, na ktoré sám žalobca poukazoval počas celého konania. Aj z obsahu rozhodnutí Okresného súdu Bratislava III a Krajského súdu v Bratislave je tak podľa názoru súdu nutné uzavrieť, že uznesenie o vznesení obvinenia je rozhodnutím fakticky nezákonným.

13.1. Súd ďalej pristúpil k skúmaniu, či bol žalobou uplatnený nárok predbežne prerokovaný s oprávneným orgánom, teda či bola splnená hmotnoprávna podmienka uplatnenia nároku na súde v zmysle § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z.
13.2. V konaní nebolo sporné, že žalobca podal žalovanému žiadosť o predbežné prerokovanie nároku zo dňa 05.06.2019, kde si uplatnil nemajetkovú ujmu vo výške 400.000 eur z titulu nezákonného rozhodnutia (uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia o sťažnosti) a tento nárok nebol Generálnou prokuratúrou uspokojený, o čom príslušný orgán upovedomil žalobcu listom zo dňa 07.08.2019, doručenom žalobcovi dňa 14.08.2019.
13.3. Pokiaľ teda žalobca podal žalobu dňa 24.09.2019, podal ju vo vzťahu k nemajetkovej ujme v lehote šiestich mesiacov odo dňa písomného oznámenia žalobcovi, že jeho nárok vo výške 400.000 eur z titulu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia neuspokojí. Súd dospel k záveru, že vo vzťahu k nemajetkovej ujme bola splnená podmienka predbežného prerokovania návrhu u príslušného orgánu v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže žalobca žiadosť o úhradu 400.000 eur podal v zákonnej lehote, označil titul nároku (nezákonné rozhodnutie) aj výšku žiadanej nemajetkovej ujmy (400.000 eur).

14.1. Súd ďalej uvádza, že žalobca si na pojednávaní konanom dňa 19.09.2022 vyčíslil výšku škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia v trestnom konaní v sume 4.240,326 eura, a to listinou zo dňa 17.05.2022 s tým, že žalobca na výzvu súdu na pojednávaní uviedol, že ide len o špecifikáciu nároku, a to vyčíslenie náhrady škody, ktorá bola v žalobe uplatnená, petit žaloby obsahuje aj trovy konania a suma v žalobe je nielen nemajetková ujma aj náhrada škody spočívajúca v trovách konania. Preto súd následne posudzoval nárok žalobcu uplatnený žalobou aj ako nárok na náhradu škody a osobitne vyhodnocoval splnenie zákonných podmienok na uplatnenie tohto nároku na náhradu škody (nie nemajetkovej ujmy) v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.
14.2. Súd dospel k záveru, že vo vzťahu k náhrade škody neboli splnené zákonné predpoklady na uplatnenie nároku, nakoľko úhrada škody (vrátane trov právneho zastúpenia v trestnom konaní) nebola súčasťou žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku (uvedené nároky spočívajúce v majetkovej škode neboli v návrhu na predbežné prerokovanie žalobcom uplatnené), na čo správne poukazovala aj žalovaná. Súd má vždy povinnosť skúmať, či si žalobca v následnom súdnom konaní uplatňuje rovnaký nárok, ktorý bol predbežne prerokovaný (vrátane titulu a rozsahu) alebo nárok odlišný a dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo v konaní žiadnym spôsobom preukázať, že súčasťou žiadosti o predbežné prerokovanie bola aj náhrada škody a nie len nemajetkovej ujmy v sume 400.000 eur titulom nezákonného rozhodnutia. Súd sa nemohol stotožniť s nepreukázaným tvrdením žalobcu, že v sume 400.000 eur mal byť uplatnený aj nárok na náhradu škody (trovy právneho zastúpenia v trestnom konaní, pôžičky žalobcu, splácanie dlhov exmanželke či strata príjmu) a pokiaľ nebol nárok u príslušného orgánu, t.j Generálnej prokuratúry uplatnený, nemohol byť predbežne prerokovaný a ani následne v súlade s § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. žalobou uplatnený. Uplatňovaním náhrady škody žalobca nepochybne prekročil nárok uplatnený žiadosti, a tak vo vzťahu k náhrade škody nie je splnená podmienka prerokovania nároku a jeho neuspokojenia v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. ako hmotnoprávna podmienka uplatnenia tohto nároku súdnou cestou. Rovnako žalobca až na pojednávaní konanom dňa 27.04.2022 uplatnil ako titul náhrady škody nesprávny úradný postup.
14.3. Je teda nepochybné, že vo vzťahu k nárokom na náhradu škody ako aj vo vzťahu k namietanému nesprávnemu úradnému postupu nebola splnená podmienka predbežného prerokovania nároku v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a žalobca nepochybne prekročil rozsah nároku, ktorý bol predbežne

prerokovaný a titul nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný. Nad rámec uvedeného súd dodáva, že žalobca ani žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalobcovi škoda (v sume uplatnených trov právneho zastúpenia) aj vznikla, teda že tieto trovy boli žalobcom aj vynaložené (uhradené), čo platí aj o iných majetkových nárokoch (ktorých výška nebola žalobcom v konaní ani vyčíslená). Vzhľadom na to, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky nároku na náhradu (materiálnej) škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., súd sa ďalej nezaoberal výškou uplatnených trov trestného konania a ich účelnosťou ani ďalšími nárokmi a ich výškou (napr. tvrdená strata príjmu, dlhy a pôžičky).
14.4. Vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu, že žalobca žiadal príslušný orgán v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. aj o zaplatenie škody (najmä trov trestného konania) súd dodáva, že zo strany žalobcu neboli v konaní včas navrhované ani súdu predkladané dôkazy na podporu tohto tvrdenia. Súd považuje za potrebné zdôrazniť, že úlohou žalobcu nebolo presvedčiť súd o svojej pravde, ale tieto skutočnosti preukázať (predložením alebo navrhnutím dôkazov). Súd tak nehodnotí, či tvrdenia žalobcu sú pravdivé alebo nepravdivé, iba konštatuje, že vzhľadom na vykonané dokazovanie nie sú preukázané. V tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno a žalobcovi sa nepodarilo v konaní vo vzťahu k náhrade škody ako majetkovej (nie nemajetkovej) ujmy v konaní preukázať.
14.5. Súd považuje za potrebné v tejto súvislosti ešte uviesť, že je potrebné dôsledne rozlišovať škodu ako majetkovú ujmu a nemajetkovú imateriálnu ujmu. Škoda je majetková ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentnom, t. j. peniazmi, a je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým poskytnutím peňazí a táto sa prejavuje vo forme skutočnej škody alebo vo forme ušlého zisku. Skutočná škoda je taká ujma, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby prišlo k uvedeniu veci do predchádzajúceho stavu. Naopak nemajetková ujma je ujma, ktorá sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti (nepremieta sa do fyzickej integrity ani do majetkovej sféry fyzickej osoby). Z uvedeného je podľa názoru súdu zrejmé, že tieto dva nároky nemožno stotožňovať a ani zamieňať, a teda pod nemajetkovú ujmu (hoc uplatnenú žalobcom vo výške 400.000 eur) nepochybne nemožno zahrnúť aj škodu majetkovú, aj keď sa to takto snažil žalobca prezentovať.
14.6. Súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj argumentáciu žalobcu, že Generálna prokuratúra napriek jej povinnosti nevyzvala žalobcu na doplnenie nedostatkov žiadosti o prerokovanie v podobe uplatnenia si náhrady škody a jej výšky. Povinnosť vyzvať žiadateľa na doplnenie žiadosti podľa § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. sa týka situácií, kedy žiadosť nemá podstatné náležitosti (titul, t.j. nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, akým spôsobom škoda vznikla a nie je zrejmá uplatnená výška) a nie v situácii, keď žiadateľ vyčísli žiadanú sumu (400.000 eur), ktorú označí ako nemajetkovú ujmu a vznik odvodzuje od existencie nezákonného rozhodnutia. Súd sa stotožnil so žalovanou v tom, že je plne v dispozícii poškodeného teda žalobcu, či si vyčíslený nárok uplatní titulom majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy, a pokiaľ si žalobca škodu v žiadosti neuplatnil ani ju nevyčíslil, nejde o žiadnu vadu návrhu (žiadosti), na ktorú bola Generálna prokuratúra povinná žalobcu vyzvať. Súd tiež zdôrazňuje, že Generálna prokuratúra na žiadosť nepochybne prihliadala a vybavila ju v súlade so zákonom odpoveďou na žiadosť žalobcu, čo tiež preukazuje, že žiadosť nemala vady, pre ktoré by na ňu nebolo možné reagovať a vybaviť ju.
14.7. Z vyššie uvedených dôvodov súd nárok žalobcu na náhradu škody v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

15.1. Súd sa následne zaoberal tým, či je žaloba v časti náhrady nemajetkovej ujmy dôvodná, teda či nezákonným rozhodnutím vznikla žalobcovi nemajetková ujma, ktorú je žalovaná povinná žalobcovi nahradiť. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy súd teda skúmal, či uplatnená nemajetková ujma vznikla žalobcovi v priamej príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a či samotné konštatovanie porušenia práva by bolo dostatočným zadosťučinením.
15.2. Podľa názoru súdu trestné stíhanie, ktoré končí oslobodzujúcim rozsudkom je spôsobilé vyvolať vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv, čo nakoniec predpokladá aj ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. a vyhodnotil, že samotné konštatovanie porušenia práva v prejednávej veci nemožno vo vzťahu k žalobcovi považovať za dostačujúce. Na druhej strane súd považuje žalobcom uplatnenú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v sume 400.000 eur vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov za zjavne neprimeranú.
15.3. Vykonaným dokazovaním bolo zistené, že žalobca bol od roku 2005 zamestnaný v spoločnosti X (následne G a. s.) s tým, že v tejto spoločnosti pracoval do marca 2010. Práve v marci 2010 mal byť spáchaný skutok, za ktorý bolo následne voči žalobcovi vznesené obvinenie a to za zločin sprenevery (škoda mala byť spôsobená práve zamestnávateľovi žalobcu). Žalobca sa následne zamestnal od marca

2011 v spoločnosti XX.XX.XXXX a od 15.07.2011 v spoločnosti J. kde pracuje dodnes. Žalobca do vznesenia obvinenia pre skutok sprenevery nebol trestne stíhaný ani odsúdený a viedol riadny život.
15.4. Súd mal na základe výpovede žalobcu a aj jeho neverbálnych prejavoch na pojednávaní za preukázané, že trestné stíhanie malo veľký vplyv na jeho súkromný a rodinný život. Počas celého trestného stíhania čelil neustálemu zvýšenému stresu, trpel nespavosťou a zvracal, čo mu ostalo aj dlhodobo po oslobodzujúcom rozsudku, bál sa vyhľadať aj odbornú pomoc psychiatra z dôvodu, že to bude maž následky na jeho zamestnanie (vzhľadom na držbu zbrojného preukazu pri práci v SBS). Z dôvodu predmetného trestného stíhania sa mu narušili aj rodinné vzťahy s otcom a matkou, o ktorých sa staral a ktorým musel počas niekoľkých rokov obhajovať svoju nevinu, pričom tým tiež trpeli, čo zvyšovalo stres a tlak na žalobcu (matka zomrela len niekoľko mesiacov po oslobodení žalobcu a vzhľadom na zlý zdravotný stav rodičov, neboli v čase oslobodenia schopní pochopiť, že je nevinný). Žalobca subjektívne pociťoval a pociťuje dopad trestného stíhania na jeho osobu, keď sa mu kolegovia aj kamaráti obrátili chrbtom, bol pre nich len zlodej a roky života bez trestného stíhania mu nik nevráti. Súd má vzhľadom na okolnosti daného prípadu za to, že možno aj objektívne vyhodnotiť, že trestné stíhanie za zločin sprenevery (s tvrdením spôsobenia škody vo výške 125.000 eur) vedené niekoľko rokov zanechalo stopy aj na jeho povesti. Súd mal za preukázaný vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.
15.5. Súd zohľadňoval výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy s prihliadnutím na skutočnosti vymedzené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., teda osobe žalobcu, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žije a pracuje (žalobca žil usporiadaným životom a bol bezúhonný), závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo (voči žalobcovi sa viedlo trestné stíhanie pre zločin sprenevery, t.j. v trvaní 8 rokov a 6,5 mesiaca) a závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote (zvýšený stres, nespavosť, zvracanie, zhoršené vzťahy v rodine) s tým, že súd mal za to, že v spoločenskom uplatnení žalobcovi dlhodobé následky nevznikli (bol zamestnaný už počas trestného stíhania, a to od marca 2011 a od júla 2011 v spoločnosti XX.X.).
15.6. Súd pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy okrem zákonom stanovených kritérií uvedených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. bral za rozhodujúce tiež povahu trestnej veci, vzhľadom na druh a závažnosť trestného činu, pre ktoré bolo trestné stíhanie vedené (zločin sprenevery), od ktorých sa tiež odvíja intenzita, s akou osoba poškodená nezákonným trestným stíhaním je negatívne vnímaná okolím. Rovnako tiež zohľadnil hrozbu a potenciálny rozsah trestného postihu (tri roky až desať rokov), od ktorého sa odvíja subjektívny pocit neistoty na strane osoby poškodenej nezákonným trestným stíhaním, skutočnosť, že žalobca bol stíhaný na slobode a že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu súvisel s výkonom zamestnania žalobcu (čo malo krátkodobý následok na spoločenské uplatnenie žalobcu). Napokon súd tiež zohľadnil pri výške nemajetkovej ujmy okolnosti, ktoré viedli k vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi, tiež dĺžku konania a zavinenie prieťahov najmä právnym zástupcom žalobcu a dôvod oslobodenia spod obžaloby. Je pritom potrebné rozlišovať prípady, keď trestné stíhanie bolo začaté zjavne neodôvodnene alebo dokonca s cieľom poškodiť osobu, voči ktorej bolo začaté, od prípadov, kedy existovali dôvody pre jeho začatie a v takom prípade sa zohľadnia aj dôvody zastavenia trestného stíhania alebo oslobodenia spod obžaloby, pričom v tomto prípade išlo o druhý prípad, ktorého výsledok závisel od vyhodnotenia vykonaných dôkazov a k oslobodeniu došlo v zmysle zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) s tým, že žalobca svoju nevinu počas celého konania popieral (a od svojej argumentácie sa neodchýli). Súd dospel k názoru, že je potrebné čiastočne žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy vyhovieť a kompenzovať trestné stíhanie žalobcu, ktoré ovplyvnilo najmä jeho súkromný život (rodinné a sociálne vzťahy) a malo vplyv na jeho psychické zdravie a ustálil náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5.125 eur, t. j. 50 eur za každý mesiac od začatia trestného stíhania do rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, t.j. za obdobie od 25.08.2010 do 13.03.2019, spolu 8 rokov a 6,5 mesiaca (102,5 mesiaca), pričom má za to, že takáto suma aspoň sčasti kompenzuje ujmu spôsobenú trestným stíhaním žalobcu. Podľa názoru súdu je takáto výška nemajetkovej ujmy vzhľadom na okolnosti daného prípadu odôvodnená a nevymyká sa bežnej rozhodovacej praxi súdov v obdobných veciach s tým, že súd bral zreteľ aj na maximálnu výšku, ktorú je možnú pri odškodňovaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. priznať (päťdesiatnásobok minimálnej mzdy - 26.000 eur, ktorá sa priznáva pri spôsobení smrti osoby ako najzávažnejšiemu a nezvratnému následku).
15.7. Vo svetle uvedeného súd uzavrel, že medzi vydaným nezákonným rozhodnutím a nemajetkovou ujmou, ktorá žalobcovi vznikla existuje príčinná súvislosť, keďže je nepochybné, že ak by sa nezačalo trestné stíhanie voči žalobcovi, žalobca by sa nedostal do ťaživej životnej situácie a nevznikla mu tým psychická ujma spôsobená trestným stíhaním trvajúcim celkovo 8 rokov a 6,5 mesiaca s následkami na osobný život žalobcu. Podľa názoru súdu boli splnené podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, pričom súd považoval za primeranú sumu 5.125 eur, na ktorej

úhradu zaviazal žalovanú. V prevyšujúcej časti súd nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

16. S ohľadom na žiadosť žalovanej a ňou prezentované dôvody, súd s poukazom na § 232 ods. 3 Civilného sporového poriadku ustanovil dlhšiu, a to 30-dňovú lehotu na splnenie uloženej povinnosti, plynúcu od právoplatnosti rozsudku, pričom táto skutočnosť nespôsobuje žalobcovi ujmu.

17.1. Záverom súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou Európskeho súdu pre ľudské práva stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila (napr. sp. zn. II. S., O.. ÚS XXX/XX, I. ÚS XXX/XX, III. ÚS XXX/XXXX). Rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu (viď uznesenie NS SR sp. zn. XX.XX.XXXX). zo dňa 17.04.2016).
17.2. Vo svetle uvedeného sa súd bližšie nezaoberal ďalšou argumentáciou strán sporu, (napr. premlčaním nároku na náhradu škody, výškou škody, atď.), nakoľko už vyššie uvedené závery súdu dostatočne objasňujú čiastočnú dôvodnosť žalobného nároku v časti nemajetkovej ujmy a jej nedôvodnosť v časti náhrady škody. Súd v tomto konaní vykonal dôkazy potrebné pre zistenie skutkového stavu a vyhodnotenie dôvodnosti resp. nedôvodnosti žaloby a ktoré dôkazy súd považoval za potrebné, tie v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

18.1. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP s poukazom na procesný úspech strán v konaní. Žalobca si v konaní voči žalovanej uplatnil, nárok z dvoch titulov (ako to sám tvrdil), a to nárok na náhradu škody a nárok na nemajetkovú ujmu. Súd preto pomer úspechu strán v spore posudzoval samostatne so zreteľom na dva uplatnené nároky. Žalobca mal úspech v časti nároku týkajúcom sa nemajetkovej ujmy a nebol úspešný v časti nároku na priznanie náhrady škody, čo bol procesný úspech žalovanej. Súd však pri určení pomeru úspechu strán sporu považoval za potrebné rozlišovať, čo je otázkou základnou a čo otázkou sprevádzajúcou, pričom za otázku základnú považoval existenciu nároku, t.j. vznik nároku na priznanie nemajetkovej ujmy a nároku na náhradu škody, a ich výšku považoval za otázku sprevádzajúcu, od ktorej nemožno odvodzovať úspech či neúspech strán sporu (stranu nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, porov. rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13. decembra 2017 sp. zn. XXCo/XXX/XXXX).
18.2. Súd tak mal v konaní preukázaný nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy (čo do základu uplatneného nároku, nie výšky, ktorá je na úvahe súdu) a mal preto v tejto časti nároku plný úspech. V časti nároku týkajúceho sa priznania náhrady škody súd žalobu zamietol (neboli splnené podmienky vzniku nároku na náhradu škody), čo sa považuje za plný procesný úspech žalovanej. Celkový úspech strán sporu (čo do základu) tak predstavuje úspech žalobcu v rozsahu 50 % a úspech žalovanej v rozsahu 50 %. Vzhľadom na rovnaký procesný úspech žalobcu a žalovanej v konaní, súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania o žalobe žalobkyne v 1. rade nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.